

figes at blive ordnet paa en for Sognekommunerne i og for sig betragtet meget liberal Maade, og navnlig saa liberalt, at det ikke vil være forsvareligt, om Sognekommunerne ikke desto mindre i noget Tilfælde vilde undlade i Tide at faae deres Sindsyge ind i en Sindsygeanstalt af Hensyn til, at de muligvis kunde komme til at faae betydelige Udgifter i de efterfølgende Aar. Men den Betænkelse, jeg fremdeles maa gjøre gjældende, er den, at det ifølge de lægekyndige Autoriteters Udsagn er saa at sige umuligt i Praxis at drage den Grændse, paa hvilken det ærede Udvalgs Vædringsforslag er grundet. Jeg kan jo ikke tale som sagkyndig, men det har jo hidtil paahvilet Justitsministeren at træffe Afgjørelsen i disse Tilfælde, og man har da selvfølgelig indhentet Erklæringer fra Bestyrerne for de paagjældende Sindsygeanstalter, hvori de paagjældende Personer have været indsatte, og det har da viist sig, at Sindsygelægerne næsten tilbagevise Forlangendet om at afgive disse Erklæringer, idet de sige: Vi kunne ikke. De gjøre gjældende, at det er næsten ugjortigt at erklære nogen Sindsyge for at være en for Samfundet usarlig Person. Under visse Omstændigheder kunne alle Sindsyge, paastaa de, blive farlige for Samfundet, saaledes at altsaa, dersom man vilde fatte Forholdet meget skarpt, den her opstillede Grændse ikke vilde kunne komme til Anvendelse. Man vilde kunne faae opstillet en Grændse, der praktisk vilde kunne bringes til Anvendelse, dersom man vilde forstaa „farlige for den offentlige Sikkerhed“ saaledes, at derunder kun indbefattedes Personer, der allerede have viist Tilbøjelighed til at gjøre Angreb paa den bestaaende Orden, og mod hvilke som Følge deraf offentlige Sikkerhedsforanstaltninger ere blevne definerede; men, hvis man ikke vil indskrænke sig til dette Begreb, til det af mig antydede Omraade, er det, som sagt, at de paagjældende Sindsygelæger sige, at det lader sig ikke gjøre at drage den Afskillelse, Udvalget har forudsat. Hvis man sætter den ind i Løben saaledes, som den er foreslaaet, vil man i det enkelte Tilfælde bringe de Autoriteter, som faae med Sagen at gjøre, i stor Forlegenhed. Jeg har tilladt mig at stille et Vædringsforslag, der gaar ud paa at ubelade den Del af den foreslaaede nye Paragraf, som etablerer denne Afskillelse, fordi jeg, efter hvad Sindsygelægerne have udtalt, som sagt, ikke tror, at denne Afskillelse lader sig hævede; men derimod har det egentlig ikke været min Mening derved at ville gribe ind i den Maade, hvorpaa Spørgsmaalet om Ud-

redelsen af Omkostningerne i Dvrigt skal klares, hvilket jo er en Sag, der nærmest henhører under min ærede Kollega, Indenrigsministeren.

Ordføreren: Jeg vil blot uden i Dvrigt at foregribe Debatten tillade mig paa dette Punkt strax at gjøre en Bemærkning med Hensyn til den Forudsætning om Udvalgets Mening, som den ærede Minister git ud fra. Jeg skal paa dette Punkt ikke i Dvrigt opholde mig ved det foreliggende Spørgsmaal, men afvente, hvilke Ytringer der fra andre Sider maatte komme frem, men jeg skal kun bemærke, at det ingenlunde har været Udvalgets Mening, at de Personer, der lide af Syfilis, skulle være absolut forpligtede til at underkaste sig offentlig Lægebehandling. Det er maaste muligt, at vi i den Henseende ikke have været heldige med at redigere vort Vædringsforslag. Paragrafen vil jo, hvis vort Vædringsforslag bliver vedtaget, komme til at lyde saaledes: „Personer, som lide af venerisk Sygdom, ere uden Hensyn til, om de have Evne til selv at bekoste deres Helbredelse eller ikke, berettigede til at forbre sig tagne under Kur for offentlig Regning, ligesom de ere pligtige til at underkaste sig en saadan.“ Derved mene vi kun Kur, men just ikke for offentlig Regning. Vor Tanke gaar altsaa ud paa, at de kun forsaavidt skulle være indskrænkede i deres personlige Frihed, som de skulle være nødte til at underkaste sig Lægebehandling.

Strup: Det er kun i Anledning af den ærede Justitsministers Undervædringsforslag til Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 75 til § 64, at jeg ønsker at sige et Par Ord. Den ærede Justitsministers Vædringsforslag gaar jo egentlig ud paa to temmelig forskellige Ting. Den ene er at udlette den Forstjæl, som hidtil har bestaaet, og som vi have foreslaaet opretholdt mellem saadanne Sindsyge, som erkjendes at være farlige for den offentlige Sikkerhed, og saadanne, om hvilke dette ikke erkjendes. Det andet Forslag, som Ministeren gjør, er, at Tilskudet til Kommunerne ogsaa efter det første Aars Forløb skal være det fulde Beløb, som den Sindsyge koster i Sindsygeanstalten, i Stedet for at vi have foreslaaet, at Amtskommunerne kun i det første Aar skulle betale fuldt Bidrag og i de følgende Aar det Halve. Hvad den første Tanke angaar, at man ikke for Fremtiden skulde gjøre Forstjæl mellem Sindsyge, som ere farlige for den offentlige Sikkerhed, og andre Sindsyge, da maa